

ECJËM NDËR DITËT

Fjälë nëng kan cinurat
munge llabra gluhje e fshëhtë,
e së flasen duart me glijtë shtrënguar
si lesht i drëdhur nd'argalitë,
po thërritja ë' e kthjellët për të vemi
përdorje e ndëpër jëtët
nà të dy dërrude pandarvet
aq ndrishe edhë me nj'e vetme klënësi.
Po këmbët nëng shkëljën ùdhët:
nà ecjëm ndër ditët.
Ndër përjetshme çelja agimvet
nga qyrë nisëmi njëtër hërë
pas të dëkurat gjënura papàn.
Esht sikur përhërë pasiqyrën
dy klënie njërezish plotësore
tek zaptimi i përditshëm
tì ndrishùeshme ré, u qiell çë pështuell:
dashuria ë' zgjedha të dyve.
Me zjarrret e përendimit
helq àfer qìelli mjegullén rrahadère
e taksje ylzore i murmurisën.
Bëhën më shumë shëjte martrime
ndër déjti e bota,
lëmime ùji ka shùra e gjimim suvàlesh,
Gaja e Posidoni mbiellén rròjtjen
e me kùrmrat tanë gjithnjë përzier,
tue dënum njeri tjètrit mall i fort,
lindjëm burr-gruan mosnjëhër' i ndarë,
njëmëndi vjèrrë mëpàrë se moti
ka gjithshorçit duall edhë mburòi.

UN CAMMINO NEI GIORNI

Parole non possiedono le ciglia
mute labbra dal segreto linguaggio,
né parlano mani e dita intrecciate
come si intesse la lana nel telaio,
però l'invito è chiaro per il viaggio,
per mano e per il mondo,
d'entrambi noi molecola di atomi
così diversi eppur consustanziali.

Ma le impronte non segnano le strade:
è un cammino nei giorni.

Nel perenne accendersi di albe
da ogni meta si riparte
verso gli orizzonti riproposti.
È il continuo rispecchiarsi
di due entità complementari
nell'acquisizione quotidiana
di te nube mutevole, di me cielo avvolgente:
l'appartenenza è scelta ambivalente.

Coi fuochi del tramonto
seduce il cielo la nuvola errabonda
e promesse di stelle le sussurra.
Accadono viepiù ierogamie
fra mare e terra,
carezze di risacca e tuono d'onde,
Gaia e Poséidon infondono la vita
e con i nostri corpi in uno fusi,
nell'affanno reciproco del dono,
creiamo l'androgino mai scisso,
l'attimo appeso all'inizio del tempo
alla scaturigine del tutto.